

Ο απλός και χαρισματικός Νικόλαος Γρηγοριάτης

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[<http://www.pemptousia.gr/?p=44988>]

Βγαίνοντας πάντοτε από το κελλί του για την εκκλησία, πρώτα ασπαζόταν την εικόνα των Προστατών της Μονής που την είχε στην πόρτα του κελλιού του. Μετά προσκυνούσε δεξιά στον τοίχο τον άγιο οσιομάρτυρα Γεδεών τον Καρακαλλινό, κατόπιν την Κυρία Θεοτόκο και τον άγιο Μηνά. Κατεβαίνοντας τις σκάλες, παρά την αιωνόβια γεροντική του ηλικία, κρατιόταν γερά από την κουπαστή και ψιθύριζε. Όσες εικόνες τώρα εύρισκε στην πορεία του μέχρι να κατέβη όλες τις σκάλες, τις ασπαζόταν ψιθυρίζοντας τα αιτήματά του. Πολλές φορές τον ακολουθούσα ν' ακούσω τι έλεγε μπροστά στις εικόνες: Ιδού τι άκουγα περίπου: «Άγιοι Προστάτες μου, σας ευχαριστώ και σας ευγνωμονώ... Φροντίστε για την σωτηρία μου... Άγιοι Αρχάγγελοι μου, δεν σας εγκαταλείπω. Θά μείνω μαζί σας μέχρι τέλους. Αυτοί θέλουν να μου πάρουν το κελλί, αλλά εγώ από το Παρεκκλήσι σας δεν φεύγω. Άς με πάρουν να με θάψουν εδώ... Άγιε Μηνά μου, σ' ευχαριστώ. Έχε τον νου σου και συ για την σωτηρία μου. Άγιε Μηνά μου, αύριο θα σε πανηγυρίσω με τα τροπάρια σου στο Παρεκκλήσι μας...».

Πηγή: anavaseis.blogspot.com

Ιδιαίτερη χαρά είχε όταν έβλεπε ξένους τουρίστες ή προσκυνητές. Τους ανεγνώριζε από την ενδυμασία ή από το χρώμα του προσώπου τους ή από άλλα χαρακτηριστικά τους. Μετά την Ακολουθία τους πλησίαζε και, χωρίς να γνωρίζει κάποια γλώσσα, τους ώμιλούσε την δική του γλώσσα πάντα με διάχυτο το χαμόγελο του. Τους ρωτούσε: Ντζέρμαν, Ντζέρμαν...; Όρθοντοξ, προτεστάντ, Κατολίκ...; Μένα, μένα Νικόλα, εσένα, εσένα... Παύλο, Πέτρο... Πάπα νό όρτοντοξ, πάπα αιρετίκ... αιρετίκ... Εάν ήταν κάποιος από την Σερβία ή από την Ρουμανία, τους έλεγε: Σέρβο, Σέρβο καλό, καλό όρτοδοξ, όρτοδοξ. Ρουμάνο καλό. Μοναστήρι πολύ πολύ... (δηλ. πολλά μοναστήρια στην Ρουμανία).

Τις βράδυνες ώρες, εδιάβαζε πάντοτε το Απόδειπνο μόνος του μέσα στο Παρεκκλήσιο. Μερικές φορές καλούσε και τον γείτονα αδελφό. Στο τέλος της Ακολουθίας προσκυνούσε με ευλάβεια όλες τις εικόνες, όχι μόνο του τέμπλου, αλλά κι αυτές που είχε κρεμάσει γύρω-γύρω στους τοίχους του Παρεκκλησίου. Ιδιαίτερα τιμούσε τρεις Αγίους, τον Άγιο Μεγαλομάρτυρα Μηνά, τον Άγιο Νικηφόρο, τον Μάρτυρα της αγάπης, όπως τον έλεγε, και την αγία Θωμαΐδα για να τον απαλλάξη από τυχόν αισχρούς λογισμούς, διότι, όπως μας έλεγε, αυτή η Αγία έλαβε από τον Θεό το χάρισμα να διώκη από τούς ανθρώπους τις άπρεπες σκέψεις και επιθυμίες.

Εάν έβλεπε κάτω στο δάπεδο μία λαδιά ή κάποιο σκουπιδάκι, αμέσως, χωρίς να καλέση τούς νεωτέρους Πατέρες, έπαιρνε μόνος του την σκούπα, το φαράσι, εσκουπίζε και μετά σφουγγάριζε. Το Παρεκκλήσιο ήτο πάντοτε πεντακάθαρο.

Δεν ήτο σπάταλος στα πράγματά του. Ακόμη και κουρέλια που χρησιμοποιούσε για να ξεσκονίζη, ή να σκουπίζη τυχόν λεκέδες, μετά την χρήσι τους, τα έπλενε και τα κρατούσε ή σε κάποιο ντουλάπι ή στο εσωτερικό μέρος των στασιδιών, που σκεπάζονται από το επάνω σανίδι του καθίσματος τους.

Δεν δέχθηκε ποτέ κανέναν από τούς νεωτέρους Πατέρες να του πλύνουν τα ρούχα, παρότι πολλές φορές τον παρεκάλεσαν και οι αδελφοί γηροκόμοι και οι γείτονες του πατέρες. Από το βράδυ τα έβαζε μέσα στο κρύο νερό με μπόλικη σκόνη και την άλλη ημέρα τα έπλενε και τα κρεμούσε στο μπαλκόνι του. Μας έλεγε. «Γι' αυτό έγινα καλόγερος για να αυτοϋπηρετούμαι, όσο αντέχω». Του είπαμε να του βάζουμε τα ρούχα στο πλυντήριο, αλλά μας απαντούσε. «Ο Καλόγερος δεν έχει υποτακτικούς, παρά μόνο τον Χριστό, την Παναγία και τους Αγίους».

Όπως μας διαβεβαίωσε και ο σεβαστός μας Γέροντας π. Γεώργιος, ουδέποτε επήγε στον υπεύθυνο αδελφό να του ζητήσει διάφορα ρούχα ή παπούτσια από την ιματιοθήκη. Πάντοτε μας έλεγε. Έχω άπ' όλα. Ας λυώσω πρώτα αυτά και βλέπουμε. Διατηρούσε λοιπόν όλα τα ρούχα του. Άν είχαν κου-ρελιασθη τα έραβε μόνος του και τα φορούσε. Όμως στην έκκλησία κατέβαινε πάντοτε με το καθαρό του ζωστικό, το σιδερωμένο ράσο και πάντα καθαρός. Τόν τελευταίο καιρό έπασχε από συχνουρία και άλλαζε πολλές φορές την ημέρα και κατ' ευθείαν τα βρεγμένα ρούχα του τα έβαζε στο κρύο νερό. Πολλές φορές μου έλεγε. «Έχε το νου σου, να μου λες, αν μυρίζω στην εκκλησία, να βγάζω τα ρούχα μου. Δέν θέλω οι πατέρες να αισθάνονται άσχημα εξ αιτίας μου μέσα στην εκκλησία».

Δέν τον είχα ειδεί ποτέ να πλύνη το κεφάλι του με ζεστό νερό, ούτε φυσικά και στα ρούχα χρησιμοποίησε ποτέ ζεστό νερό. Τους χειμώνες με τα κρύα και τα χιόνια κρατούσε το ίδιο τυπικό του σχετικά με τα πλυσίματα του.

Πολλές φορές του λέγαμε, παπά Νικόλα θα αρρωστήσης, πρόσεχε τον εαυτό σου. Και 'κείνος μας απαντούσε. «Σώμα που νηστεύει, παρθενεύει, ασθενεί και δοξολογεί τον Θεό, ουδέποτε ο Θεός το εγκαταλείπει». Υπέμενε το κρύο και τον παγετό. Από το παράθυρο του κελλιού του, το οποίον έβλεπε ο ήλιος μόνο το απόγευμα, έμπαινε πολλή παγωνιά και τσουχτερό βορεινό κρύο, κι όμως ο παπά Νικόλαος έχοντας συνήθως το παράθυρο ανοικτό, ντυμένος με βαρεία χοντρόρουχα, καθόταν στην καρέκλα και διάβαζε με τις ώρες τις ατέλειωτες Ακολουθίες του. Δεν διάβαζε τις Ακολουθίες στις κατάλληλες ώρες της ημέρας. Έτσι, πολλές φορές τον ευρίσκαμε να διαβάζη το πρωί τον Εσπερινό της άλλης

ημέρας, διότι την επομένη επρόκειτο να ταξιδεύση. Ώρες και Μεσώρια τα διάβαζε τις απογευματινές ώρες. Μετά το Απόδειπνο διάβαζε Κανόνες από την Παρακλητική, το Μηναίο ή το Πεντηκοστάριο, εάν συνέπιπτε η περίοδος αυτή. Εάν δεν καταλάβαινε κάποια λέξι, εφώναζε άλλους Πατέρες για να τους ρωτήσει.

[Συνεχίζεται]